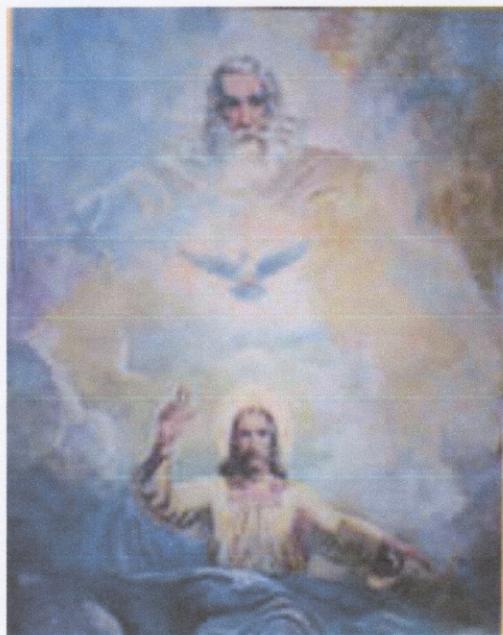

Бог Має Поняття Гумору

Дуже часто ми думаємо, що Бог є дуже серйозний і споглядає на наш світ дуже грізним оком. І можливо це до певної міри правда, беручи до уваги самі події, які навколо нас відбуваються в цьому світі, якого Бог створив. Однаке ми з Оленою пережили неодин момент, де Бог показав, що і Він також має прекрасне поняття гумору. Хожемо поділитися з вами таким моментом, щоб і ви могли з нами радіти й усміхнутися.

Кілька років тому, коли ми брали участь в св. Літургії з молитвами за оздоровлення при помочі наших медаликів, сталася подія, яка назавжди залишиться в наших серцях. Було велике число свідків цієї події, - це були всі ті вірні, що стояли в черзі, щоби поцілувати медалик і просити молитов за сциллення.

Тієї суботи, в одній з церков Торонта, Онтаріо, після закінчення св. Літургії, присутні стали в чергу й підходили до мене або до моєї дружини, Олени, щоби почитати медалики, які ми маємо, на яких є поцілунок Пречистої Діви з [Гарабандалу](#). Більшість наших читачів уже знає, про безліч сцилень, які здійснив уже поцілунок Матінки Божої на цих медаликах на протязі останніх років. Матінка Божа в Гарабандалі сказала, - "Через цей мій поцілунок (на цих медаликах), Мій Син творитиме дива." І ця обіцянка здійснюється ще раз і ще раз, відколи ми отримали ці медалики і коли користуємося ними з вірою.

Коли вірні так підходили цілувати ці медалики, багато осіб падало на долівку й "спочивало в Дусі". Так часами буває. І в цей спекотний літній вечір також багато людей переживало цей блаженний духовний захват. Стан цей дуже важко пояснити; скоріше хтонебудь інший крім мене, може скоріше дехто із священиків зумів би на багато точніше ніж я описати цей блаженний стан.

Того ж вечора в тій церковці було небагато місця спереду, де стояли ми , але люди терпеливо й спокійно чекали своєї черги. Несподівано підійшов до мене старенький дідусь, який, не чекаючи своєї черги, вийшов перед других, що чекали. Йому товаришила набагато молодша від нього бльондинка. Дідусь з великим трудом стояв на ногах, опираючись на паличку. Як тільки він намірився поцілувати медалик Матінки Божої, його молода супутниця голосно заговорила,- "А ви йому нічого не зробіть! Не стріляйте в нього електрикою!" Я став, здивований, і відповів, що я людей електрикою не стріляю. Вона сказала, що вона - його медсестра – приїхала сюди з ним, бо він дуже хотів цього вечора бути тут. Я бачив, що вона дійсно переживала за дідуся , бо він нездоровий. Вона відповіла мені, - "Я бачу, що ви робите, ви людей 'стріляєте' ". "Як? Чим?...", спитав я. Я підніс вгору руки, показав їй з усіх боків мої голі руки в коротких рукавах, бо це був горячий літній вечір. І в церкві було горячо. Я показав їй, що в мене немає ні дротів ні батерій. Є тільки медалик в моїй руці, який поцілувала Матінка Божа в Гарабандалі.

Я спитав старенького, чи хотів би він поцілувати [медалик](#). Він відповів, що так. Я спитав тоді у молодої

жінки, чи вона дозволить йому поцілувати медалик. Вона подивилась на мене й відповіла, - " Так".
Дідусь поцілував медалик і нічого йому не сталося. На долівку він не впав, тож ніякі " алярми" в її голові не дзвонили. Дідусь просто поцілував медалик і відійшов на кілька кроків.

Тоді я спитав його медсестри, чи вона також хотіла би поцілувати медалик. На моє превелике здивування, вона погодилася. Ледве діткнулася вона устами до медалика, як повалилася на землю. Вона впала, хоч ніякої шкоди собі не зробила, і лежала отак довший час – молода, здорована жінка, раптом " в обмороках". А над нею стояв дідусь, спертий на палицю й дивився, нахилившись над нею, не розуміючи, що сталося. Я зі здивуванням тихо споглядав цю сцену, а в середині дусив мене сміх: - " О, Боже наш, як же Ти вмієш, Господи, жартувати!" Я продовжував молитися з другими людьми, а менеувесь час дусив сміх.

Після около 20-и хвилин, молода жінка піднеслася з долівки й поволі вернулася на своє місце в лавці. Там вона сиділа, доки всі люди не вийшли з церкви. Тоді вона ще раз підійшла до мене й сказала таке:

Вона сказала, що приїхала сюди до церкви лише тому, що бажав цього Дідусь. Сама вона, - недавна іммігрантка, вихована в комуністичній системі. Вона не вірила ні в Бога ні в Церкву. Її вчили, що єдина реальність у світі,- це наука, математика, фізика, хімія і т.п. Бога немає. Але те, що вона сьогодні пережила, було щось, чого не можна пояснити, про що вона мусить більше розвідати й навчитися. Вона мусить довідатися більше про Бога. Те, що вона сьогодні пережила, було щось, чого вона раніше не зустрічала.

Як дивно Господь Бог відкрив себе цій невіруючій в той вечір! Як діткнувся її серця! Оцим одним лише показав Він, що в нього не тільки є поняття гумору, але своєю любовю Він відкрив серце іще однієї із своїх дітей. Він показує нам, що саме Він є автором і створителем гумору. І ми дякуємо Йому за те, що дозволив нам бути наочними свідками ще одного із способів, де Він виявляє свою безмежну любов і клопотання супроти своїх дітей, а це Його любляче але ласкаве поняття гумору. Це лекція, якої я ніколи не забуду.

Хай Бог благословить вас і ваші родини.

Д-р Михайло Рожелюк
01-08-2009
Торонто, Канада

